

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **X**, státní příslušnice Ukrajiny, zastoupené: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem: Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Olšanská 2, 130 21 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 6. 12. 2012, č.j. CPR-7362-2/ČJ-2012-9CPR-V234,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d v ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 6. 12. 2012 č.j. CPR-7362-2/ČJ-2012-9CPR-V234, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-46853/ČJ-2011-000022 ze dne 26. 4. 2012. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup cizince na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 tohoto zákona od okamžiku, kdy cizinec pozbyl k oprávnění k pobytu na území ČR. Současně jí byla stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 1 citovaného zákona, a to do 30 dnů po nabytí právní moci

rozhodnutí. Podle § 120a zákona správní orgán rozhodl, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobkyně v žalobě nejprve uvedla, že setrvává na námitkách uvedených v odvolání s tím, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „správní řád“) a § 119 odst. 2 a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně především namítá, že správní orgán neprokázal, že žalobkyně v době od 2. 7. 2011 do 2.8.2011 mařila výkon správního rozhodnutí a že v době od 1. 7. 2011 do 26. 7. 2011 byla na území České republiky neoprávněně. Podle žalobkyně tento závěr nemá oporu ve spisovém materiálu a pokud odkazuje na vyjádření právního zástupce, není z rozhodnutí zřejmé, které vyjádření měl na mysli. Má za to, že odůvodnění rozhodnutí neobsahuje náležitosti požadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak vyvodila z toho, že se žalovaný nezabýval vyjádřeními účastníka řízení, zejména k oprávněnosti pobytu ve smyslu ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců.

Za zcela zásadní porušení ustanovení § 3 správního řádu žalobce považuje skutečnost, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s otázkou postavení účastníka řízení jako rodinného příslušníka občana EU, kterému lze uložit správní vyhoštění pouze z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, ohrožení bezpečnosti státu, popřípadě ohrožení veřejného zdraví. Podle žalobkyně správní orgány vycházely z nepřezkoumatelných sdělení osob, které se nacházely na místě v době pobytové kontroly, přičemž úřední záznamy o informacích od těchto osob nemohou sloužit jako důkaz. V této souvislosti odkázala na jejich rozporné výpovědi. Žalobkyně zdůrazňuje, že řízení o správním vyhoštění je vedeno z moci úřední, tudíž povinností správního orgánu je řádným způsobem tvrzení účastníka vyvrátit nebo potvrdit. Žalobkyně připomněla, že navrhovala provést důkaz spisem vedeným u Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky.

V důsledku nezjištěného skutkového stavu se správní orgány nemohly v souladu se zákonem vypořádat se zásahem případného rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žije s panem F., tudíž je rodinným příslušníkem občana EU. Pro podporu svých tvrzení navrhla provést důkaz spisem, vedeným u Ministerstva vnitra ČR, odboru a azylové a migrační politiky, nicméně žalovaný to zcela ignoroval. Rovněž odůvodnění rozhodnutí o odvolání ve vztahu k posouzení statusu jako rodinné příslušnice považuje žalobkyně za nedostatečné. Konstatování žalovaného o tom, že sdílení společné domácnosti s občanem ČR nedosahuje intenzity vztahu mezi manžely, popřípadě rodinami s dětmi, považuje žalobkyně za paušalizované tvrzení, neboť jak uvedla, správní orgán v tomto směru neprovedl žádné dokazování.

Žalobkyně znovu poukázala na znění ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, pokud by to bylo nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu, osobě účastníka, jeho rodiny a podobně. V této souvislosti zdůraznila, že zákon stanoví demonstrativním způsobem konkrétní okolnosti, které by měl správní orgán v případě posuzování přiměřenosti svého rozhodnutí, v případě řízení zahájeného z moci úřední svým aktivním jednáním šetřit a prověřit. Jde zejména o závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, věk, zdravotní stav, povahu, pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizince státním občanem. Podle žalobkyně se měl správní orgán zabývat nejen všemi skutečnostmi uvedenými v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, ale i povahou, pohnutkami a dobou údajného protiprávního jednání.

Na úvod vyjádření žalovaný uvedl, že žalobkyně byla dne 26.07.2011 v 21:25 hodin kontrolována hlídkou Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, v Praze 9, Střížkov, ulice K Lipám 10/80, a to v době kdy byla zařazena do evidence nežádoucích osob na základě vykonatelného rozhodnutí č.j. KRPA-36811/ČJ-2011-000022 (zařazení v evidenci nežádoucích osob od 02.07.2011 do 02.08.2011), dopustila se tak porušení své právní povinnosti spočívající v tom, že minimálně dne 26.07.2011 mařila výkon správního rozhodnutí č.j. KRPA-36811/ČJ-2011-000022 a zároveň téhož dne pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna.

Žalovaný odmítl námitku žalobkyně, že by nezjistil skutečný stav věci. Naopak má za to, že postupoval v řízení v souladu s ustanovením § 50 správního řádu. Připomněl, že žalobkyni byla v řízení poskytnuta ve smyslu ustanovení § 4 a § 6 odst. 2 téhož zákona potřebná součinnost, když jim byla podle § 36 tohoto zákona dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Správní orgán má za to, že nashromáždil dostatek podkladů pro své stanovisko. Vzhledem k tomu, že obsah žaloby je v podstatě totožný s obsahem odvolání, odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí, kde se s nimi dostatečně vypořádal.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Jak bylo výše uvedeno, žalobkyni bylo uděleno vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Druhým důvodem pro rozhodnutí o uložení správního vyhoštění bylo naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Správní orgán I. stupně vycházel z údajů uvedených v evidencích Policie České republiky a Ministerstva vnitra České republiky, z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 28.07.2011, z protokolu o vyjádření žalobkyně ze dne 01. 11. 2011 a z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, Karla F., ze dne 01.11.2011 a dále ze závazného stanoviska MV OAMP o možnosti vycestování do domovského státu ev. č. ZS17760 ze dne 28.12.2011, ze kterého vyplývá, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování cizince do domovského státu a v neposlední řadě i z vyjádření žalobkyně ze dne 16.04.2012.

Podle zjištění správního orgánu žalobkyně byla v evidenci nežádoucích osob (ENO) s platností zákazu od 2. 7. 2011 do 2. 8. 2011. Na území České republiky pobývala na platný cestovní doklad č. EC454043, ale bez platného povolení k pobytu či víza. Lustrací správní orgán zjistil, že žalobkyni bylo uděleno správní vyhoštění, a to rozhodnutím ze dne 10.06.2011 č.j. KRPA-36811/ČJ-2011-000022 na dobu jednoho měsíce. Správní orgán učinil

závěr, že žalobkyně nerespektovala uvedené rozhodnutí, když neopustila území České republiky ve stanovené lhůtě. Dále konstatoval, že žalobkyně maří výkon správního rozhodnutí tím, že na území České republiky pobývá v době zařazení do evidence nežádoucích osob (ENO) s platností zákazu od 2. 7. 2011 do 2. 8. 2011 a od 1. 7. 2011 do 26. 7. 2011 bez platného víza, ač k tomu není oprávněna.

Správní orgán vycházel i z protokolů, které byly pořízeny v předchozím řízení o správním vyhoštění. Z nich je zřejmé, že žalobkyně během pohovoru uvedla, že přicestovala naposledy na území České republiky dne 26.07.2006 s platným cestovním dokladem a vízem za prací. Po příjezdu pracovala asi jeden rok v Pardubicích a poté v Praze s oprávněním k provádění správy a údržby nemovitostí. Od 02.06.2011 pobývala na území České republiky neoprávněně bez povolení k pobytu. Po skončení platnosti víza se pokoušela zlegalizovat pobyt cestou zprostředkovatele, kterému zaplatila 52 000,- Kč, což se jí ale nepodařilo. Dále uvedla, že má dostatek peněz na cestu domů, nemá žádný konkrétní důvod, nebo překážku, který by ji znemožňoval vycestování z území České republiky. K otázce, zda je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, zda s občanem Evropské unie žije ve společné domácnosti, nebo se o sebe ze zdravotních důvodů nedokáže sama postarat bez péče občana Evropské unie, a nebo zda je rodinným příslušníkem občana České republiky uvedla, že není. K tomu doplnila, že její manžel se synem pobývají na Ukrajině.

Z protokolu ze dne 28.07.2011 je zřejmé, že žalobkyně se odmítla vyjádřit ke skutečnostem souvisejícím s jejím příjezdem do České republiky a zdejším pobytem. Mimo jiné uvedla, že žije se svým přítelem Karlem F., občanem České republiky na adrese K Lípám 10, Praha 9. Právní zástupce namítal, že pobývá na území České republiky oprávněně a to zejména s ohledem na skutečnost, že platnost předchozího správního vyhoštění již uplynula a zároveň s ohledem na ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, neboť má podanou žádost o povolení k přechodnému pobytu.

Do protokolu pořízeného dne 1.11.2011 žalobkyně zopakovala, že žije se svým přítelem, občanem České republiky, odmítla sdělit, jak dlouho spolu žijí a odmítla odpovědět na otázky správního orgánu týkající se jejího vztahu. Prostřednictvím svého právního zástupce uvedla, že sdílí společnou domácnost s panem F., a v současné době probíhá řízení o povolení k jejímu přechodnému pobytu. Při jednání odkázala na materiály doložené k její žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a nabídla uskutečnění místního šetření na výše uvedené adrese jejího pobytu s přítelem. Téhož dne se vyjádřil shodně pan F.

Dne 15. 9. 2011 a 28. 9. 2011 byla na místo tvrzeného pobytu vyslána hlídka. Pronajímatel domu potvrdil, že žalobkyně spolu s panem F. se zde zdržují. Hlídka kontaktovala i sousedku z protějšího domu, která po předložení fotografie uvedla, že takové osoby v blízkosti domu nezaregistrovala, přičemž pronajímatele protějšího domu zná.

S ohledem na zjištěné skutečnosti správní orgán I. stupně učinil závěr, že je dán důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců odkázala na existující judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž odloučení osob je možné považovat za překážku vylučující vyhoštění, jen pokud by to představovalo natolik závažný zásah do jejích vztahů tak, že by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V této souvislosti správní orgán poukázal na skutečnost, že žalobkyně si začala budovat rodinné vztahy až v době, kdy její pobyt je spojen s porušováním právních předpisů. Správní orgán připomněl, že bylo na žalobkyni, aby prokázala trvalost vztahu s občanem České republiky, přičemž na otázky v tomto směru odmítla při ústním jednání odpovědět.

Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, jehož obsah je totožný s obsahem žaloby. K námitkám žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve uvedl, že naplnění

skutkové podstaty jednání, které bylo žalobkyni kladeno za vinu, postačuje, že v den kontroly neměla potřebná povolení a že v ten den nerespektovala předchozí rozhodnutí. Žalovaný neshledal pochybení v tom, že správní orgán I. stupně vycházel z protokolů pořízených v předchozím řízení, přičemž nepřehlédl, že zprvu správní orgán neoznačil, jaké vyjádření žalobkyně má na mysli, což však na dalších stranách odůvodnění rozhodnutí napravil.

K aplikaci ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, podle něhož rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Žalovaný s ohledem na větu druhou výše uvedeného ustanovení učinil závěr, že podaná žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie I. účastnice řízení ze dne 07.07.2011 již žalobkyni neopravňuje k pobytu na území České republiky, a to proto, že rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPA-36811/ČJ-2011-000022 ze dne 10. 6. 2011 nabylo právní moci dne 16. 6. 2011 a stalo se vykonatelným dne 1. 7. 2011.

K nedostatečnému zjištění žalovaný uvedl, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí obsahuje rozsáhlou úvahu o tom, zda žalobkyni lze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie či nikoliv. Odvolací orgán se s odkazem na obsah spisového materiálu se závěry ztotožnil.

K návrhu na provedení důkazu spisem vedeným u MV ČR OAMP v souvislosti s žádostí o povolení k přechodnému pobytu, žalovaný uvedl, že pořízeným spisovým materiálem bylo její protiprávní jednání spočívající v tom, že maří výkon správního rozhodnutí č.j. KRPA-36811/ČJ-2011-000022 a současně, že pobývá na území ČR bez víza prokazatelně doloženo. Trvá na tom, že žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie ze dne 7. 7. 2011 žalobkyni neopravňovala k pobytu na území České republiky, a proto nebylo třeba provádět důkaz spisem vedeným u MV ČR OAMP

K nepřiměřenému zásahu do rodinného života a soukromého života žalovaný zopakoval, že samotná existence vztahu vyhošťované osoby s osobou legálně žijící v České republice stejně jako případné sdílení společné domácnosti, či deklarovaná hloubka citů mezi posuzovanými osobami, neznamena ještě automaticky shledání nemožnosti vycestování cizince, který je účastníkem řízení o správním vyhoštění. Rovněž poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva týkající se vážnosti vztahu a učinil závěr, že v případě žalobkyně takový druh vztahu a integrace do společnosti České republiky neshledal.

Při ústním jednání konaném dne 5. 2. 2013 u Městského soudu v Praze, právní zástupce žalobce odkázal na obsah podané žaloby. Namítal novou skutečnost, že vedení v evidenci nežádoucích osob bylo pouze otázkou cizinecké policie a záleží pouze na policii, kdy žalobkyni na tento seznam zařadila. Dle názoru zástupce žalobkyně měla být vedena na seznamu den poté, co nabylo právní moci rozhodnutí, tj. od 17.6.2011 do 17.7.2011. Policie však žalobkyni vedla v evidenci nežádoucích osob od 2.7. do 2.8.2011. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že k maření výkonu rozhodnutí došlo dne 26.7.2011, tedy v den, kdy v evidenci nežádoucích osob být vedena neměla. Vzhledem k tomu, že správní orgán postupoval v rozporu s právní úpravou, nemohla žalobkyně mařit výkon úředního rozhodnutí. Dále poukázal na skutečnost, že v době, kdy byla žalobkyně zadržena, již byla podána žádost o přechodný pobyt podle § 87y zákona o pobytu cizinců s tím, že

pobývala na území oprávněně. Připomněl, že předmětné řízení bylo zahájeno z moci úřední, což znamená, že důkazní břemeno leží podle § 3 správního řádu na správním orgánu, který řízení zahájil.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Argumentace žalobkyně směřuje především proti nedostatečně zjištěnému stavu věci a proti nedostatečně odůvodněnému rozhodnutí.

Nejprve soud uvádí, že k námitce zástupce žalobkyně ohledně nesprávného vedení žalobkyně v evidenci nežádoucích osob, nelze přihlídnout. Je třeba připomenout, že námitky lze uplatňovat jen v době pro podání žaloby, nikoliv až po uplynutí této lhůty. Vyplývá to z ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s., podle něhož žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. V daném případě považuje soud tuto námitku za nový žalobní bod, nikoliv o upřesnění již uplatněných námitek v žalobě.

Městský soud již předestřel, že žalovaný, respektive správní orgán I. stupně si pro rozhodnutí opatřil veškeré informace z dostupné evidence a ověřil tvrzení žalobkyně o místě pobytu a o soužití žalobkyně s jejím přítelem. Na základě těchto šetření však nebylo možné ověřit pravdivost tvrzení žalobkyně o jejím rodinném vztahu. Za situace, kdy při prvním řízení o správním vyhoštění žalobkyně neuvedla k jejímu rodinnému životu žádné informace, naopak tvrdila, že má na Ukrajině manžela a syna, nelze vytýkat správnímu orgánu, že označil tvrzení žalobkyně o rodinném soužití a vedení společné domácnosti za účelové. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobkyně nenavrhla, kromě provedení místního šetření, jediný důkaz, který by potvrzoval pravdivost jejího tvrzení. Podle názoru soudu správní orgán provedl vše, aby zjistil skutečný stav věci. Soud souhlasí s žalobkyní v tom, že řízení bylo zahájeno z moci úřední a že břemeno důkazní leží na straně správního orgánu. Je třeba však také doplnit, že stěžejním důkazem v tomto řízení je tvrzení cizince, které je správní orgán povinen ověřit a podle něhož určuje, které důkazy provede. Této povinnosti se nelze vyhnout tím, že odkáže na správní spis, vedený u jiného správního orgánu v jiném řízení. I přes obsahovou návaznost obou řízení se liší předmětem a obsahem řízení s tím, že dokazování je prováděno v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním je vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Podle názoru soudu ve skutkových zjištěních prvostupňového správního orgánu nelze nalézt žádné známky nevěrohodnosti či nelogičnosti. Veškeré podklady, které měl správní orgán pro své rozhodnutí k dispozici, vytváří ucelený důkazní řetězec.

Co se týká nepřiměřenosti rozhodnutí, soud uvádí, že správní orgán dostatečným způsobem ověřil, zda žalobkyni nehrozí nepřiměřená zásaha do jejího soukromého a rodinného života. Vypořádal se všemi tvrzeními, které sdělila během správního řízení. Pro úplnost soud dodává, že otázka přísnosti či správnosti rozhodnutí spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a i uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobkyni uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na jeden rok (zákonná horní hranice je v daném případě pět let). Jde-li o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, ze správního spisu nevyplývala žádná

skutečnost, ze které by bylo možno takový zásah vyvozovat. S ohledem na tyto skutečnosti má tedy soud za to, že správní orgány měly dostatek podkladů pro svůj závěr v tom smyslu, že vydané rozhodnutí nepředstavuje pro žalobkyni nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno ani v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.

Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný se nevypořádal s námitkou týkající se aplikace ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. S tímto soud nesouhlasí, neboť k této námitce se žalovaný dostatečně vyjádřil, když uvedl, že na případ žalobkyně dopadá druhá věta uvedeného ustanovení, podle níž: *„Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění...“* Jak bylo výše uvedeno, žalobkyni bylo rozhodnutím č.j. KRPA-36811/ČJ-2011-000022 ze dne 10. 6. 2011 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho měsíce. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 6. 2011, přičemž doba vycestování jí byla stanovena do 30. 6. 2011. Ode dne 2. 7. 2011 do 2. 8. 2011 byla žalobkyně vedena v evidenci nežádoucích osob ENO. Pokud žalobkyně podala žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie dne 7. 7. 2011, neměla ve smyslu uvedeného ustanovení oprávnění k pobytu na území České republiky.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně prokázaly, že žalobkyně naplnila skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí náležitě odůvodnily, a proto soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. 2. 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová